

UZASADNIENIE

S. M. został oskarżony o to, że

w dniu 16 kwietnia 2015 roku w T., w mieszkaniu przy ul. (...) (...), wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 724,33 gram, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

W dniu 16 lipca 2015 r. oskarżony w czasie rozprawy głównej przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze (art. 387 kpk). Oskarżony zaproponował karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czemu sprzeciwił się Prokurator, który jednocześnie oświadczył, że nie sprzeciwiłby się karze w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony zaakceptował propozycję złożoną przez Prokuratora i wyraził wolę poddania się wyżej wskazanej karze.

W myśl art. 387 § 2 kpk Sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku. Ten ostatni warunek był bezprzedmiotowy w niniejszej sprawie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, tj. protokołu zatrzymania i przeszukania oskarżonego (k. 2-5), protokołu przeszukania mieszkania (k. 10-12), zeznań I. S. (k. 16), protokołu oględzin rzeczy (k. 22-24), karty karnej (k. 84-85), wyroku z dnia 10 września 2012 r. (k. 70), opinii z zakresu badań chemicznych (k. 88-93), a zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego (k. 27, 35, 153), nie budziło wątpliwości Sądu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony ani razu zresztą nie zakwestionował swojego sprawstwa w zakresie posiadania narkotyków wbrew przepisom ustawy.

Sąd dając wiarę wyżej wskazanym dowodom nie zakwestionował poprawności przeprowadzenia badań z zakresu chemii, które jednoznacznie potwierdziły, że zabezpieczona w mieszkaniu oskarżonego substancja była amfetaminą, a więc substancją należącą do grupy II-P Wykazu substancji psychotropowych załącznika nr 2 ustawy z dnia 29.08.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Została ona sporządzona przez doświadczonego biegłego, nie zawierała sprzeczności, a jej wnioski były jasne i logiczne. Elementem, który podlegał weryfikacji Sądu była jednak waga zabezpieczonego narkotyku. Z opinii wynikało, że narkotyk po wysuszeniu ważył 369,10 gram i taka też wartość musiała być przyjęta jako rzeczywista i podlegająca przypisaniu sprawcy.

Zgodnie z art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii sprawca, który wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe w znacznej ilości podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. W niniejszej sprawie ilość zabezpieczonego u oskarżonego narkotyku wynosiła 369,10 g i w ocenie Sądu była to „znaczna ilość” narkotyku. W orzecznictwie nie ma oczywiście jednolitego stanowiska, które w precyzyjny sposób określałoby, jakie wartości można uznać za „znaczną lub nieznaczną ilość” lub takie, które mogłyby być kwalifikowane jako „wypadek mniejszej wagi”. Niemniej w judykaturze dominująca jest teoria odnosząca się do interpretacji pojęcia „znacznej ilości” jedynie w kontekście ilościowym, tj. nawiązującym wyłącznie do kryterium wagi narkotyku z pominięciem jego właściwości (cech jakościowych), co akurat zdaniem Sądu w tym składzie orzekającym nie jest bezdyskusyjne. W ocenie Sądu ustalenie „znacznej ilości” środków odurzających zależy od okoliczności konkretnej sprawy i musi być każdorazowo dokonywane przez sąd ją rozpoznający i to także w kontekście osoby sprawcy. Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (Wyrok SN z dnia 7 maja 2013 r. w sprawie III KK 25/13, Legalis 680208, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 października 2014 r. w sprawie II AKz 373/14, KZS 2014/10/59). Wprawdzie przyjmowanie bezkrytycznie takiego poglądu jest, jak już wspomniano, w ocenie Sądu błędne, to w realiach niniejszej

sprawy ta okoliczność pozostaje bez większego znaczenia. Niewątpliwe bowiem oskarżony posiadał „znaczną ilość narkotyku” i to zarówno w aspekcie ilościowym, jak i odnoszącym się do konkretnego sprawcy. Proste równanie, które za podstawową działkę dilerską przyjmuje 1 gram, pozwala przyjąć, że oskarżony posiadał takich „działek” ponad 369, każda z nich wystarcza na jednorazowe odurzenie co najmniej kilku osób, a więc ilość posiadanego narkotyku spowodować mogła jednorazowe odurzenie u około jednego tysiąca osób. Warto w tym miejscu przywołać aktualny wydaje się pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 1 marca 2006 r. (II KK 47/05, OSNKW 2006, z. 6, poz. 57) wydanym jeszcze na gruncie uprzednio obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, aczkolwiek wprost stwierdzający, że zachowuje swoje znaczenie także dla ustawy obecnie obowiązującej, zgodnie z którym „Miarą ‘znacznosci’ w rozumieniu art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 1997 r. Nr 75, poz. 468 ze zm.), jak i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1484) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość”. Sąd Najwyższy wyraźnie akcentuje w tym wyroku, że znamię „ilości” należy rozważać w kontekście konkretnej (uzależnionej lub nie) osoby, a nie przyjmować jakąś matematyczną wartość dla jego określenia.

Podsumowując powyższe rozważania należy jednoznacznie stwierdzić, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, podobnie jak okoliczności popełnienia przestępstwa. Jednocześnie nieprzeprowadzanie rozprawy w całości i tak pozwoliło osiągnąć cele postępowania. W ocenie Sądu zaszyły zatem wszystkie przesłanki umożliwiające procedowanie w trybie art. 387 kpk.

W myśl art. 387 kpk to Sąd ostatecznie decyduje, czy wniosek oskarżonego zaakceptowany przez Prokuratora, nadaje się do uwzględnienia. Zaakceptowana przez oskarżonego kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w ocenie Sądu jest karą łagodną w realiach niniejszej sprawy, a zwłaszcza w kontekście, że Sąd mógł ją wymierzyć w granicach od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Nieznacznie więc tylko przekracza ona minimalne, ustawowe zagrożenie. Nie można także pominąć faktu, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo w okresie próby biegnącym od 5 października 2012 r. (do 5 października 2015 r.), oznaczonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 10 września 2012 roku w sprawie II K 869/15 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Poza tym oskarżony był również wcześniej kilkukrotnie karany za inne przestępstwa, a więc jest osobą wykazującą duży stopień zdemoralizowania i brak poszanowania podstawowych zasad współżycia społecznego. W ocenie Sądu zatem wymierzona oskarżonemu kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowiła wyraz dużej tolerancji i łagodności na tego typu zachowania, a jej wymierzenie było możliwe tylko i wyłącznie z uwagi na fakt, że oskarżony wyraził chęć „dobrowolnego poddania się karze”. Specyfika tzw. trybów konsensualnych stanowiła zatem argument przemawiający za orzecznym wymiarem kary. Podsumowując tę część rozważań należy więc uznać, że mimo wszystko orzeczona wobec oskarżonego kara jawi się w realiach niniejszej sprawy jako adekwatna do winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jak i spełniająca wymogi określone w art. 53 k.k.

W związku z pozbawieniem wolności oskarżonego w sprawie w okresie od 16 kwietnia 2015 r. do 16 lipca 2015 r. Sąd w myśl art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu powyższy okres na poczet kary orzeczonej w punkcie I wyroku.

Zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w razie skazania za przestępstwo określone w art. 62 oraz w razie umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego orzeka się przepadek środka odurzającego lub substancji psychotropowej, nawet jeżeli nie był własnością sprawcy. Sąd, orzekając przepadek przedmiotów, może zarządzić ich zniszczenie. Przepadek ma zatem charakter obligatoryjny, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił go od kosztów sądowych, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Powyższe uzasadnienie zostało ograniczone w ten sposób, że wyjaśnia wyłącznie podstawę prawną wyroku i zawartych w nim rozstrzygnięć. Ograniczenie zakresu uzasadnienia jest możliwe na podstawie art. 424 § 3 kpk, który wskazuje, iż w wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 387, sąd może ograniczyć jego zakres do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Jednocześnie należy podkreślić, że wobec oskarżonego nadal będzie miał zastosowanie art. 434 § 3 kpk w brzmieniu przed 1 lipca 2015 r., a więc zezwalający na pogorszenie sytuacji oskarżonego nawet, gdy środek odwoławczy został wniesiony na jego korzyść, w którym zaskarżono rozstrzygnięcie co do winy lub kary lub środka karnego, objęte uprzednim porozumieniem. Ujmując sytuację prościej, w przypadku, gdy oskarżony złoży apelację od powyższego wyroku i kwestionować będzie swoje sprawstwo lub wymiar kary, sąd odwoławczy będzie mógł orzec karę jeszcze wyższym wymiarze, niż w sąd pierwszej instancji. Oskarżony był o takich konsekwencjach pouczony na rozprawie w dniu 16 lipca 2015 r.

ZARZĄDZENIE

1. odpis uzasadnienia wraz z pouczeniem doręczyć oskarżonemu
2. przedłożyć za 20 dni lub z apelacją

T., 18.09.2015 r.